

vendig, naar Taler er om at forandre System for Skattepaaligningen af faste Eiendomme, og at forlade et, gennem et halvt Seculum fastholdt, i mange saavel Eiendoms- som Leieforhold indtraengt og i den almindelige Bevidsthed optaget Princip for Beskatningen. Der maa nemlig først hengaae et længere Tidsrum, hvori den gamle Skat er slaaet fast, det gamle System ligesom hviler, forat der i dette Tidsrum kan samles al den Erfaring, som det er muligt at indhente og nødvendigt at erhverve for at kunne komme til en nogenlunde rigtig Erkjendelse af det Princip, der bør lægges til Grund for en ligeligere, Skatteyderne og Communen mere betryggende Beskatningsmaade. Men hertil er en Erfaring, støttet til kun 2 à 3 Aars Resultater, utilstrækkelig, ligesom endelig en saadan Systemforandring tillige maatte omfatte den personlige Beskatning, hvis Principer Magistraten ikke har kunnet ansee det rigtigt alt nu at forandre. Magistraten har derfor troet at maatte fraraade, at der for Tiden foretages Forandring i de i Lovens §§ 2 og 3 givne Forskrifter, hvilken Anskuelse er tiltraadt af Borgerrepræsentantskabet.

Hvad dernæst angaaer Spørgsmaalet om, hvorvidt Lovens § 11 bør forandres, har Magistraten fremhævet, at der endnu mangler tilstrækkelig Erfaring til paa det forhaandenværende Materiale fra de 3 Aar, hvori Ligning af Indkomsskat har fundet Sted, at bygge noget Forslag til Forandring i denne §. Borgerrepræsentantskabet har derimod troet, at den i § 11 omhandlede Scala allerede nu trænger til en Forandring til Lettelse for de mindre formuende Skatteydere, og er derfor fremkommet med sit ovenberørte Forslag. Magistraten har herimod erindret, at der endnu bør hengaae nogen Tid, forat det kan afgjøres, om ikke de mulig stedfindende Ulemper ved den nuværende Scala for en Deel ville rette sig af sig selv, navnlig der, ved, at Forholdet mellem Antallet af de Skatteydere, der ere ansatte efter en Indtægt henholdsvis af 400 og 500 Rd. væsentlig forandrede sig. Magistraten har derhos aldeles ikke med Borgerrepræsentantskabet kunnet være enig i, at det først er en Indtægt af 2,000 Rd., der bør betegnes som den, der giver fuld Skatteevne. Den har fundet det saameget mere betænkeligt at gaae ind paa den foreslaaede Forandring, som

en saadan vilde kuldkaaste et Princip, der er lagt til Grund for mange overordenlig vigtige Bestemmelser, navnlig i Statens og Communens Lønningslove, der ansee en ringere Indtægt end 2,000 Rd. som tilstrækkelig Løn for mange betroede Embeder, ligesom ogsaa en aarlig Indtægt af 1,200 Rd. er fastsat som den, der giver Yderne de høieste politiske Rettigheder. Endelig har Magistraten som en Hovedanke mod Forslaget fremhævet, at saafremt først en Indtægt af 2,000 Rd. skal ansees som den, der giver fuld Skatteevne, vilde den skattepligtige Indtægt formindstes saa betydelig, at Procenten, hvormed Skatten skal opkræves, let under ganske ordinære Forhold vilde kunne naae det lovbestemte Maximum af 3 pSt., hvoraf da atter vilde følge, at den foreslaaede nye Scala ikke vilde give de mindre Skatteydere noget Afslag, medens alle Indtægter over 2,000 Rd. vilde blive overordenlig høit beskattede, saaat det turde betrykkes, at større Skatteydere under saadanne Forhold vilde fristes til at bestemme sig til ikke at tage fast Ophold i Kjøbenhavns Commune. Magistraten har derfor paa det Bestemteste modsat sig dette Repræsentantskabets Forslag.

Communalbestyrelsen har ikke indskrænket sig til at drøfte de i §§ 2, 3 og 11 givne Forskrifter, men har tillige taget forskellige af de i Loven iøvrigt indeholdte Bestemmelser under Overveielse.

Magistraten har saaledes foreslaaet, at der til Lovens § 6, hvorefter Indkomsskatten paa hviler „Statens Indvaanere“, skeer en Tilseining om saadanne Personers Skattepligt, som, uden at boe i Kjøbenhavn, der drive Naring eller forestaae et Embede eller en Bestilling, hvad enten det er i det Offentliges eller i Privates Tjeneste. Denne Bestemmelse, hvorved man navnlig har villet ramme de i de tilgrændsende Landcommuner boende Naringedrivende og Embedsmænd, der erhverve deres Indtægt i Kjøbenhavn, gaaer langt videre end den tilsvarende Bestemmelse i den under 21de Marts d. A. udgaaede Lov om Krigsskat i Finantsaaret 1864—65, sammes § 6, hvorefter kun Halvdelen af den Indtægt, der saaledes erhverves i en fremmed Commune, beskattes til denne, men den anden Halvdeel til Opholdscommunen, hvorimod der efter det her